

הביטוי. לדעת שופטים מלומדים, הוא מגן אף על פורנוגרפיה קשה ועל ריעות נלוות ונפסדות. שום עיתון לא ירשע בנית מישפט אמריקאי, אם לא הוכח שפעל בזדון. כמעט ואי אפשר להרשיע שם עיתון בגלל דברים שפיר-סם על נושא מישרה ציבורית.

ואילו בארץ המצב כמעט הפוך. בכל אולם של בית-מישפט שט מוסיע העיתון כשידיו כבר לות מאחורי גבו. החוק הוא נגדו במחצית בכל מיקרה. השו-טמים מתייחסים כמעט בכל המקרים אל העיתונות בצורה המזכירה עדיין את המישטר הקולוניאלי.

(כתבתי לאיחאח על היחס המור של שופטים רבים כלפי העיתונות. יש לכך סיבות עמוקות, שלא כאן המקום לפרטן. די לציינן את המעורר שבעצם בכל מישפט ימצא העיתון את עצמו במצב נחות.)

שופטי ישראל קבעו את ההלכה כי אין הברל בין עיתון, המשרת את הצד בור, ובין יושבי-קרנות המפיצים רכר לות. אין לעיתון החובה לגלות מידע ולפרסמו. משמע: כל התפקיד הכביר שיש לתיקשות במישטר דמוקרטי אמיתי אינו קיים בישראל כחוק.

בשנים האחרונות נעשה מהוה לת-קון המצב על-ידי בית-המשפט העל-יון, אך זה עדיין רחוק מאוד מן המעמק הדרוש לעיתונות כדי למלא את חובתה הדמוקרטית.

עם הליברליזציה החלקית של שנות ה-60 וה-70 השתפר המצב, והצנוורה הזאת נחלשה. אולם בשנים האחרונות החרף המצב שוב, ובצורה קיצונית. קיימת כיום צנוורה חמורה, ולעיתים קרובות גם מודעת ומכוונת, המופעלת באמצעים כלכליים.

מצב זה, שלא יתואר כלל בחברה דמוקרטית אמיתית, די בו בשלעצמו כדי להעמיד בס-כנה את העיתונות החופשית. כאשר מלהטטים הרגשות בעיתות חירום, כמו בימי האינתיפאדה, סכנה זו גוברת עד יותר.

ל אור כל אלה, האם יש בישראל חופש-עיתונות אמיתי? יש חופש-עיתונות על-תנאי.

התנאי הוא שהחופש יופעל במס-גרת הקונסנזוס, ושהוא נסכל על-ידי השלטון.

חופש-עיתונות על-תנאי אינו חופש-עיתונות כלל. ומכאן: אין חופש-עיתונות, אבל יש עיתונות חופשית.

אין סתירה בין שני הדברים. עיתונות חופשית יכולה להתקיים כל עוד השלטון סובל אותה. אך כאשר קיום העיתונות החופשית תלוי בנכונות ה-שילטון לסבלה, אין חופש-עיתונות.

מובן שחופש-העיתונות הוא חלק ממיסגרת רחבה יותר — הדמוקרטיה. בלי חופש-עיתונות אין דמוקרטיה. בלי דמוקרטיה, אין חופש-עיתונות.

הדמוקרטיה הישראלית תלויה על בלימה, מפני שחלק גדול של הציבור חלק גדול של השלטון אינם רואים בה ערך עליון. יש המשלמים לה מס-שפתיים. יש הרואים בה מותרות, ואולי גם מיסרד שכראי לסכול אותו — עד לגבול מסויים.

יש לשנן זאת שוב ושוב: חופש-העיתונות אינו רכושם של העיתונאים והעיתונאים. חופש-העיתונות אינו קיים למען העיתונאים, אלא למען האזרחים. כי במקום שיש חופש-עיתונות, יש דמוקרטיה. ובמקום שחופש-העיתונות נעלם נבתי-אחאח או באופן הדרגתי — נפתח הדרך לרדינות.

כל עוד מניח מחלקי-העיתונות השכב-בבוקר את העיתון החופשי בתיבת-הדואר שלו, יכול האזרח להיות בטוח שלא יתעורר בלילה לשמע המהלל-מות של קתות-הרובים על דלת דירתו.

עד כאן סיפורו של סביון.

מיס על הראש

ל אחר שערוריית הגירושין עד בה הלן את ביתו של בועז, ועברה להתגורר אצל רופא קיש בשכונ לזר. בערכים נהגה לצאת לבנות כמועדוני-לילה לבדה. באריאנה הכירה את זוהר ארגוב ו'ל.

זוהר היה כמצב בריאותי ירוד, והלן הסכימה לו שהיא רוצה לעזור לו להיר-גמל מסמים, וכי היא מעוניינת לטפל בו. זוהר האמין לה ויחד עברו לגור ב-דירה מרווחת בגבול יפו אורחים אנשי מוחלה-סמים יהודי אורחים קבועים בדירה ובאחאח מהפשיטות ע-צ'רו את הלן, לאחר שמצאו תחיתת חשיש בארנק. לאחר ששחררה מהמעצר ההרואינה בעיתונים וסיפרה על העזרה שנתנה לזוהר, דבר שהיה רחוק מלהיות אמת.

באותה תקופה הגיעה לדירה שבה גרה הלן עם זוהר ארגוב בנסיבות מאוד מכיכות: באתי לשם יחד עם גברי מזור, איש יחסי-הציבור והיועץ האמנותי של ירדנה ארוז, שטיילפן אלי, כולו נסער, ממישרו של מיקי פלד. ושאל אם אני מכירה את הלן תמיר. כשענית בחיוב, סיפר לי כי הלן לקחה המחאות שהיו שייכות למישרד, ונעלמה.

גברי ביקש שאדבר עם מיקי פלד בעצמו.

סיפר פלד: יום אחד הגיעה אלי בחורה נחמדה מאוד, והציגה עצמה כעיתונאית מ-להיטון. שהכירה אותי בעיקבות הפס-מינל. לא זכרתי אותה. אחר-כך סיפרה לי היא אשת-השעבר של בועז שרעבי ונפגשו כתריליה של אילנית. גם את הפרט הזה לא זכרתי.

היא סיפרה לי שהיא מיוודת עם זוהר ארגוב, והציבה לעצמה אתגר לג-מול אותו מסמים ולעזור לו להפיק ת-ק ליט. היא הביאה איתה קסטות של ארגוב, ואני גיליתי בקול של זוהר ארגוב פוטנציאל עצום.

היא הצבירה לי שפנתה דווקא אלי ואל גברי מזור, שיום במונז את הבאתה בפסטינול והופעתה זכתה מההצלחה אריה. אני הטרדגשתי מההוצעה, וראיתי בשיקומו של זוהר ארגוב אתגר. זוהר בא למישרד בידר עם הלן, ויחד נסענו כולנו לקיברו של באבאי-סאלי המנוח, ואחר-כך ביקרנו אצל באבא ברוך, כדי לקבל ברכה על המים. באבא ברוך יצק מים על ראשו של זוהר, ובין אותו כדי שייגמל מהסמים. זוהר האמין בברכה.

הצעתי לזוהר שיעזוב את הסביבה שבה הוא חי, והעברתי אותו לבית-מלון ביתר עם אחות צמודה. איהלנו ישיבות והתייעצויות והיינו בקשר יום-יומי. גברי מזור חיפש שירים חדשים ורצינו לצאת עם תקליט בגרול.

הלן הציעה שתלווה את זוהר להיר-פעות, תרדא שגייע בזמן ותטפל בו. נתתי לה מיכתב-הסמכה בתור מלווה, והיא הייתה אמורה לקבל 17% וחצי מהעמלה על הופעותיו של זוהר.

הלן הופיעה בכל יום במישרד, ו-תחילו לקרות דברים מוזרים. באחת הפעמים נעלם לאחת הפקידות ארנק עם כסף ומסמכים. הארנק נמצא כע-בור כמה ימים ביפו, כשהוא ריק מצפ-את המיסמכים שאיררו. המישטרה טילפנה אלי למישרד, והודיעה שהאר-נק נמצא.

באותו ראיתי בכמה עיתונים מודעה שפורסמה על-ידי מישרד-פירסום שאינו עברתי, ובה הופיע מיספיר-השלטון של הלן עם תמונה של זוהר ארגוב, לתיאום הופעות.

שאלתי את הגרפיקאי לפשר המוד-עה, והוא אמר לי שהלן הומינה אותה. מיד ביקשתי לבטל את המודעה, אבל למרות הביטול היא הופיעה שוב ושוב.

לנהגי מוניות הן התחילה לארגן לזוהר הופ-עות מאחורי גבי. נסעה איתו וגבי

תה את הכספים המגיעים למישרד. היא גם אירגנה לו הופעות פרטיות בימים שהיו לו התחייבות שאורגנו באמצעות המישרד. זוהר לא הופיע להופעות שאירגנתי לו, ואני נאלצתי לשלם פ-י צויים.

הלן לקחה גם המחאות והחזיקה אותן אצלה. לא הצלחתי להשיג אותה, היא התחמקה ממני. לא רציתי לעשות מזה עניין ולתבוע אותה. זה לא היה מוסף כבוד למישרד. לכן ויתרתי על הכסף וביקשתי מגברי שישתדל להשיג ממנה את המחאות.

עד כאן סיפורו של פלד. גברי מזור הגיע אלי וביחד נסענו להלן. הוא ביקש שאשכנע אותה לה-שיב את המחאות. בדרך ליפרי-בתיים סיפר לי גברי, כי הלן סיכנה אותו עם כמה ומרי-קסטות, כשהציגה עצמה כי שותפתו, ובנתה מכל אחד מהם סכום של 1000 דולר, כשהיא מספרת שמח-צית הכסף נמסר לגברי, שלא ידע כמה מדובר.

אחד מהמורים, רובי חן, פנה אל הלן, כדי שתחזיר לו את הכסף, לאחר שנודע על מפי גברי שאין לו כל קשר איתה, אך היא המשיכה להשתמש בשמו של גברי מזור.

היא פנתה גם לאלני עידן, ומר-ש פגשה באריאנה. שם הופיע זוהר, והבי-טיחה לו יחסי-ציבור. היא ביקשה 1000 דולר מיפרעה.

הוא שאל אותה מדוע כליכך הרבה כסף, ושאל אם היא צריכה לקנות חומ-רי-בניין. הלן הוריעה על שתלום זה מיועד לגברי מזור. עידן אמר לה שת-חיל לעבוד, ואחר כך תקבל את המגיע לה.

כשגברי ואני הגענו לדירתם של הלן וזוהר, שכב זוהר ללא הכרה באחד החדרים. הלן שמחה לראות אותי, וסיפ-רה לי כי היא מאוד מצליחה בענייני ארגונות, וכי זוהר נגמל מסמים, אבל הוא צריך עזריי.

ביקשתי שתחזיר לי גברי את המחאות, והיא לא זכרה. איהפ הן היא אמרה שתחפש אותם יותר מאוחר, ותודיע לי מה קורה. אמרתי לה שאנחנו מעדיפים ל-חכות, ויש לנו זמן לשכת אצלה עד למחרת היום, עד שתמצא את המה-מך.

לאחר כשעתיים נמאס לה, כנר-אה, והיא הביאה את חמש המחאות, ומסרה אותן לגברי.

היא ביקשה ממני לפרסם אותה ב-עיתון. חזרתי אשת יחסי-ציבור ומארגנת מופעים. תורת אליה כעבור יומיים, ישבתי איתה שעות מיספר, והיא סיפ-רה לי על הצלחותיה. במשך השעות שישבתי איתה התרפקו על הדלת שני סטוריי-סמים, שאימנו עליה ברצח, אם לא תחזיר להם את החוב שהיא חייבת להם.

כשטיילפנתי לתחת-המוניות הקרו-בה, לא הסכים אף נהג אחר להגיע. כש-שאלתי את מנהל-התחנה לסיבה, הוא הסביר לי שהיא חייבת לכמה נגים סכומיים-גדולים, והם מתכוננים לה-בוע אותה. היא נהגה לשכור מוניות למשך ימים שלמים, נסעה לחיפה ולירושלים ולא שילמה להם. היו כאלה שאימנו עליה, ללא כל תוצאה.

שוחחתי עם כמה זמרים ושמעתי על עלילותיה. סיפרתי לה זאת והיא ביק-שה ממני לא לכתוב עליה בשום אופן. היא הסבירה לי כי אביה אדם חולה ואם יקרא עליה דברים שליליים בעיתון, הוא עלול לקבל התקליב. קבעתי איתה עוד פגישה והיא נעלמה.

לקרוע אותה ממכות

ל אהוד מנור וסיפרתי לו על תוכניתיה של הלן, ושאלתי אם יש שמץ של אמת בדבריה. אהוד מנור היה מופתע, וענה כי מעולם לא היה לו קשר עם הלן תמיר, וכי היא מעולם לא פנתה אליו.

המישטרה הביאה את הלן לפני שופט, והיא נעצרה ל-10 ימים, כדי שורה בניהול בית-דבש בשכונת נווה-שאנן בחיפה.

זוהר ארגוב, והיא עזרת לו. הלן התקשרה אלי ואמרה שהיא ת-ס גור לה הופעות ותיקה את מה שמגיע לה, מה שמקובל עלי. לא דיברנו על פרטים. לא הכרתי אותה, אבל מקובל אצלנו שמי שמסרר הופעות מקבל אחוזים.

אחרי כמה ימים טילפנה ואמרה ש-סירה לי להופיע במועדון הבובה בר-ך חיפה. היא נתנה לי לוח-הופעות, ואמרה שישלמו לי במועדון, כרגיל. מקובל לא לקחת כסף בערב הראשון של ההופעה, אלא אם כן זוהי הופעה חריפה-עלית. הופעתי במועדון הבובה, וכשלתמי הביתה, לאחר ההופעה, אמר לי בעל המקום: זה בסדר. לא הבנתי למה.

בפעם השניה והשלישית, שוב שאלו אותי אם הכל בסדר, ולאחר ההופעה הרביעית ניגש אלי בעל-המועדון, ש-הבין שהמבטים שלי קצת מעוררים חשד. הוא שאל: הלן לא נתנה לך את הכסף? הרי שלמנו לה הכל. לא עניי-תי. הייתי במבוכה.

בתקופה שהופעתי בבובה, סירה לי הלן עוד הופעות במקומות אחרים, אבל לא יצא לי לפגוש בה, והיא הייתה מתחמקת ממני. בסוף הבנתי שגפנתי כפה. הלן גנבה לי את הכסף שלי.

כשסיפרתי לחברים שלי מה שקרה לי, אמרו לי שאשכח מהכסף, כי הלן נוכלת וריתמה כבר הרבה אמנים. זה הרתיח את דמי. יש לי ילד קטן, וכל היציאות היו כרוכות בחוצאות לבייבי-סיטר. אמרתי שאם אתפוס אותה אקרע אותה ממכות. רציתי רק לפגוש אותה. אמרו לי שהיא גרה בבתי-מלון יק-ריס, והבנתי שזה על השכונת רתחתי מועם.

היה לי יריד טוב שעבר במישרד טל-הפקות. אצל ניסים בן-חיים, וביקשתי ממנו שיודיע לי מיד כשהלן תגיע ל-מישרד. קיבלתי תלפון כעבור כמה ימים, ונאמר לי שהלן במישרד, וש-אבוא במהירות לסגור איתה את החש-בון.

הרתי למישרד באוטו שלי כמהי-רות-ישיא. רציתי לקרוע אותה לגוים. כשנכנסתי למישרד והלן ראתה אותי החזירה וקיבלה הלם.

אמרתי לה: אם את לא מחזירה לי את הכסף שלי מיד, דמך בראשך. אני לא אלך למישטרה, איהפ שממילא מכירים אותך, ועלי כולם צוחקים מהברנוה. אני אפוצץ אותך! אני לא הגברים שעשית מהם צחוק.

תני לי עכשיו את הכסף, עם ריבית וקנס על העלכון שגרמתי לי. התק-רבתני אליה ורציתי להכניס לה אגרוף, אבל הבריס במישרד תפסו אותי וניסו להרגיע אותי. היתה המולה אימה והלן עמרה בצד ואמרה לי: ככרה מרגול, לא מתאים לך לדבר ככה.

אמרתי לה: גנבון, לא לא מתאים לדבר ככה, אבל גם לא מתאים לי שניגבנו לי את הכסף. הגברים המשיכו להחזיק אותי ונבהלו ממני. בסוף לקח אותי ניסים הצידה, הוציא כסף מכיסו, ונתן לי את מה שהגיע לי. היא ישבה בצד ולא התערבה יותר.

גדול הכותרת של הסיפור היתה של-אחר כחודש הלן התקשרה אלי, כאילו כלום לא קרה ואמרה לי: ככרה, את פנויה ב-11 בחודש להופעה? אמרתי לה שאני לא פנויה לכלום. מאז לא ראיתי אותה.

עד כאן מרגלית צנעני

הלן תמיד נעלמה מהאופק לתקופה של כמה חודשים. עד לפני כחצי שנה סיפרה על תוכניתיה להפוך לזמרת. סיפרה שאהוד מנור כתב עבורה כמה שירים.

צילצילתי לאהוד מנור וסיפרתי לו על תוכניתיה של הלן, ושאלתי אם יש שמץ של אמת בדבריה. אהוד מנור היה מופתע, וענה כי מעולם לא היה לו קשר עם הלן תמיר, וכי היא מעולם לא פנתה אליו.

המישטרה הביאה את הלן לפני שופט, והיא נעצרה ל-10 ימים, כדי שורה בניהול בית-דבש בשכונת נווה-שאנן בחיפה.

הלן ביקשה מהשופט לשלוח אותה להסתכלות פסיכיאטרית, והשופט נע-ה לבקשתה.